

L'ONU i l'energia nuclear

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltamps.net
Correu electrònic: eltamps@eltamps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Cap de redacció: Enric Rimbau
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*),
i Assumpció Palau.
Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma
Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lin-
güística*), Miquel Benítez (*escàner i portada*), Vanessa
Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Jordi Bigues, Xavier Bru de Sala, Toni
Canís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí
Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier
Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Ramon Folch, Josep Fontana, Josep Gifreu, Paco
Gisbert, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos,
Joan Mari, Pere Martí, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarodona,
Joan de Sagarra, Ferran Sàez Mateu, Josep Ramoneda,
Sebastià Serrano, Bernat Sòria, Mònica Terribas, Josep
Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Josep M. Ureta,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.
Corresponsals: Daniel Bonaventura (*Girona*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*),
Sebastià Girard (*Catalunya Nord*), Carles Marquès
(Menorca), Rosanna Melià (*Terres de l'Ebre*), Oscar
Palau (*Tarragona*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V.
Santamaria (*Alacant*), Toni Solanelles (*Andorra*),
Ferran Casas (*Madrid*), Sandra Buxaderas (*Brusel·les*),
Gemma C. Serra (*Berlín*), Miriam Diez (*Roma*), Carla
Fibla (*Rabat*), Victòria Jiménez (*Londres*), Octavi
Martí (*París*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni
Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna
Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,
Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco
Gisbert, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Jordi
Llaonart (*Kuwait*), Maite Insa, Josep Maria López Llavi,
Josep Enric Llebot, Josep-Vicent Marquès, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni
Payà, Juli Peretó, Gaspar Pericay, Carles Pont, Pilar
Rahola, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge
(*el Caire*), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon,
Sergi Tarín, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena.
Traductors: David Egea (*alemany*), Angels Giménez
(*alemany*), Yolanda Girao (*italià*), Maite Insa (*anglès i
francès*).

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué,
Joan Celià, Fer, Rafa Gil, Vicente A. Jiménez, Salvador
Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.
Disseny capçalera: Enric Satué
Foto portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu i Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocò-
pia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

En una setmana, la nova guerra freda global –la que implica el rearmament de diversos països que no formen, com abans, dos blocs homogenis– ha donat símptomes d'escalfament: d'una banda, l'Iran s'ha mostrat inflexible en la seua intenció d'enriquir urani a la central nuclear d'Isfahan, i de l'altra, el Pakistan ha provat, amb èxit, un míssil de creuer amb capacitat nuclear –tot i que no estava carregat– sense avisar la veïna Índia, que també és un dels països que té armament nuclear. El president pakistanès, Pervez Musharraf, ha afirmat que aquesta prova ha estat una “gran fita” en la història del Pakistan. Però la història d'aquest estat –com explica el tema de portada d'EL TEMPS d'aquesta setmana– no ha resolt molts conflictes –interns i amb l'Índia– que podrien esclatar. El del Caixmir, per exemple, continua generant tensions entre el Pakistan i l'Índia i les proves nuclears d'aquest tipus no tenen, precisament, un efecte balsàmic.

L'alcalde de Nagasaki demanava fa uns dies, coincidint amb el 60è aniversari del llançament de la bomba atòmica sobre la ciutat, que s'aturara l'escalada armamentística nuclear, i dirigia directament aquesta demanda als Estats Units, el país que fa de jutge i part en molts països amb armament nuclear. La gran potència nord-americana, de fet, promou la carrera nuclear de l'Índia, tolera la del Pakistan i posa el crit al cel en altres casos, com els de Corea o l'Iran, encara que el país dels aiatol·làs defense el seu dret a crear energia amb centrals nuclears.

En el cas de l'Iran és evident que és molt positiva la mediació de la Unió Europea, tot i que el seu èxit haja estat efímer, però hauria de ser l'ONU –concretament l'Organisme Internacional de l'Energia Atòmica– qui hauria d'encapçalar les negociacions i el control de l'armament. De la mateixa manera, ha de controlar la seguretat de centrals nuclears en els països que decideixen tirar endavant aquest sistema per aconseguir energia. L'altra solució és un pacte internacional per reduir la construcció o el funcionament d'aquestes centrals. Però aquesta no és una possibilitat realista a mitjà termini i els països més rics no podran aturar el creixement d'aquestes infraestructures en els països en desenvolupament. El record d'Hiroshima, però també el de Txernòbil, haurien de fer pensar a l'ONU que aquesta és una de les seues missions principals.

Als nostres lectors

La setmana passada, el Pakistan va fer una nova prova d'armament potencialment nuclear sense avisar l'Índia. Aquest jove estat, creat a la fi dels quaranta amb els musulmans de tot el territori de l'Índia, és el país més poblat del món amb aquesta confessió religiosa. Per entendre perquè l'actual Pakistan és, alhora, refugi de jihadistes, i aliat d'Occident, cal fer una mirada al seu passat. El tema de portada d'aquesta setmana fa un recorregut per la història d'aquest estat on s'han alternat dictadures i democràcies; on hi ha hagut la primera dona presidenta d'un estat musulmà –que no es va poder desempallegar de la influència islamista ni de la corrupció enquistada– i on es van crear les madrasses, un sistema d'escoles alcoràniques, en un moment –curiosament– en què el país es beneficiava de diners nord-americans per finançar la *jihad* que havia de fer fora els soviètics de l'Afganistan. Ara sabem que els mujahidins culpables dels atemptats de Londres del 7 de juliol s'havien format al Pakistan. El general Musharraf, cap de l'estat, ha promès, per això, tancar les madrasses als estrangers. És el seu gest per continuar mantenint el difícil equilibri amb l'Occident.

Àlex Milian, redactor